



Lázadók figyelem!

2019 június 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Megjelent Megadja legújabb könyve: A szabadság reakciós harcosai

Július 1-én, hétfőn 17:00-tól könyvbemutató az A38-on.

Megadja Gábor, a 888.hu publicistájának könyve, **A szabadság reakciós harcosai – A haladó politika közép-európai bírálata** a Századvég Kiadó gondozásában került kiadásra.

A könyvet [IDE KATTINTVA](#) lehet megrendelni.

A kötet július 1-én, hétfőn kerül bemutatásra 17 órától az A38 hajón (Petőfi híd, budai hídfő). Az eseményen köszöntőt mond Molnár Attila Károly, a Századvég Kiadó vezetője, a könyvet pedig Főréz Gábor, a Századvég Gazdaságkutató Zrt. vezérigazgatója mutatja be. A szerzővel Láncki Tamás, a XXI. század intézet igazgatója beszélget.

További részletek a [Facebook-eseményben!](#) GYERTEK!

Ízelítékek pedig álljon itt pár bekezdés a könyv előszavából:

„Az első fejezet témája főként az ismeretelmélet, pontosabban a modern tudományfelfogás, így a pozitívizmus, szcientizmus kritikája. Úgy tűnik, hogy az e témát érintő szerzők – Polányi, Arendt, Voegelin, Hayek, Strauss – egyaránt tévesnek és károsnak ítélték azt, ahogyan a modernitás szemléli a tudományt és annak hatását is az erkölcsre és a politikára. Úgy vélem, azért indokolt az episztemológiával mint problémával kezdeni a dolgot, mert a szerzők világképében a tudományhoz – ami egy speciális megismerési mód – való viszony kulcsfontosságú. Vélekedésük szerint a modern tudományfelfogások zöme hibás, és akár szándékával ellentétben is felszámolja az erkölcs alapjait.

Ennél is fontosabb azonban, hogy számukra a pozitívizmus, szcientizmus, valamint az ezeken alapuló modern politika szabadság-ellenes. Bármilyen szabadságfelfogást vallottak is – és ez szükségszerűen nem lesz azonos példának okáért Arendtnél és Hayeknél –, fontosnak gondolták a szabadságvesztés problémáját. Ezzel a szerzők felmondták a whiggizmus azon, a 19-20. század nagy részét uraló dogmáját, mely szerint a gazdasági növekedés együtt jár a tudomány haladásával, a politikai és erkölcsi haladással és a szabadság növekedésével. A fejezet végén igyekszem értekezni arról, hogy a modernitás kritikusaiként mennyiben nevezhetők posztmodernnek a szerzők, és mennyiben állnak azzal szemben.

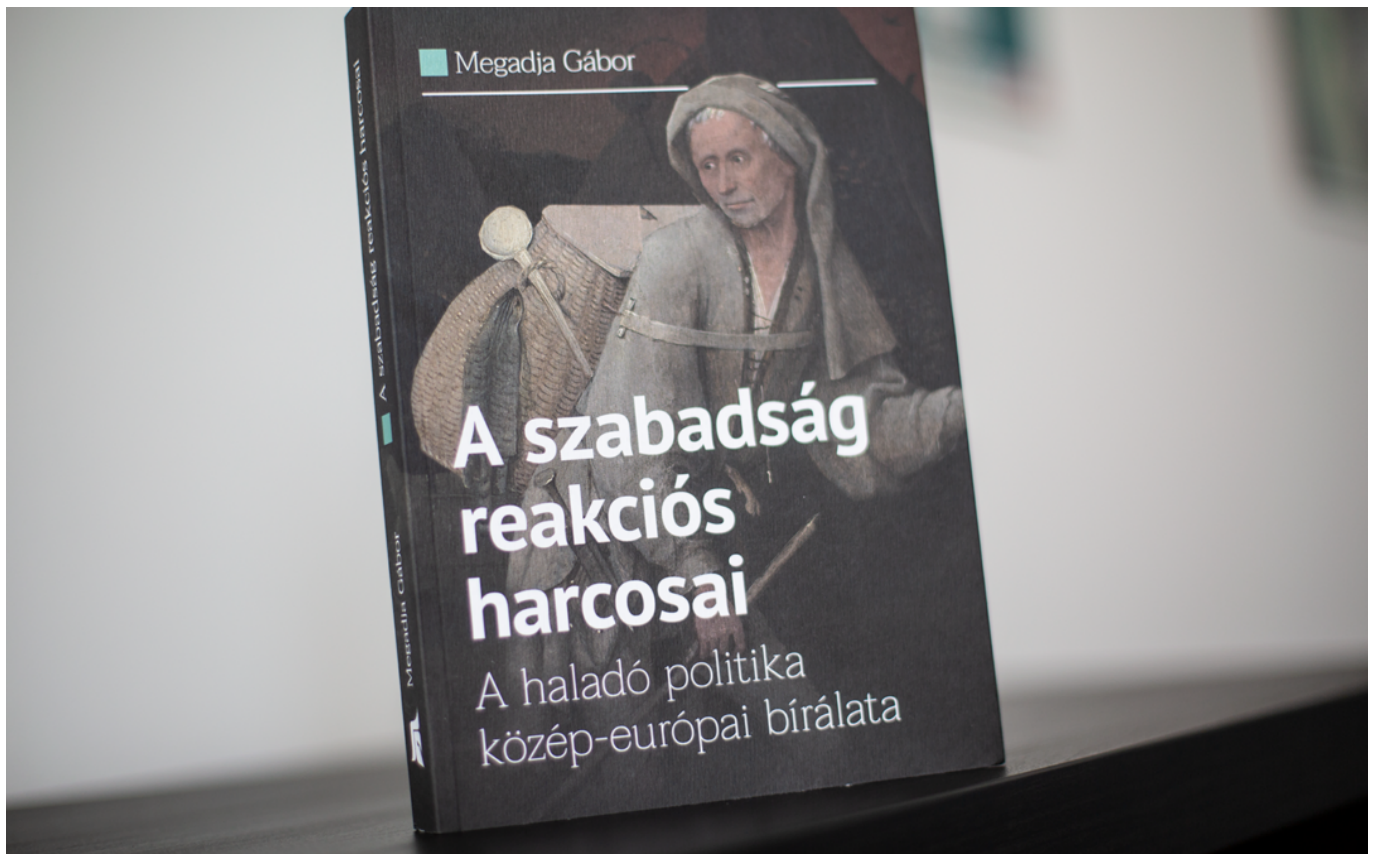
A második fejezet a modernitás és a totalitarizmus vallási dimenzióját mutatja be. Úgy találtam, hogy valamiért ezen emigráns szerzők nagy része külön figyelmet szentelt ennek a kérdésnek, ami önmagában is figyelmet érdemi jelenség. Vajon miért gondolták fontosnak, hogy foglalkozzanak a vallással, a vallás kérdéseivel a politikában általában és a modernitásban specifikusan? Igyekszem a fejezetben demonstrálni, hogy a szerzők szerint a vallás kérdésfeltevései nem megkerülhetők a modernitásban sem, a modern kornak pedig szándékával ellentétben nem sikerült leszámolnia sem a vallással, sem a vallásival. A sokat vitatott szekularizáció mellett a vallás új formákban jelent meg, legelősebben a leginkább vallásellenes rezsimekben, mint a francia forradalom vagy a bolsevik forradalom idején. A tárgyalt szerzők, első sorban Voegelin szerint a vallás új formában jelent meg a modernitásban és a totalitarizmusban, noha, mint arról számot adok a fejezetben, ezen „új formának” vannak régi gyökerei.

A harmadik fejezet az utópikus gondolkodás kritikájával foglalkozik. E fejezetben azt tárgyalom, hogy hogyan működik az emigráns szerzők szerint az utópikus gondolkodás, melyek az előfeltevései és milyen következményei vannak, illetve lehetnek. Általánosságban talán elmondható, hogy az utópia az erkölcsi perfekcionizmusra épül, amely kiegészül a modernitásban a szcientista reményekkel. A szerzők a perfekcionizmussal állították szembe az emberi tökéletlenség tételét, valamint a politika és a kontingencia jelentőségét – szemben az utópia kiszámíthatóságra törekvésével és antipolitikai élével –, melyek a szabadság garanciáit jelentik. Az utópia legnegatívabb következménye véleményük szerint az volt, hogy felszámolja az emberi szabadságot.

A dolgozat negyedik fejezetének témája speciális. Mivel a szerzők jelentős része a nemzetiszocializmus elő menekült el, reflektáltak az üldöztetés problémájára. Strauss és Arendt írásain keresztül igyekszem megvilágítani, miként kapcsolták az üldöztetés problémáját a liberális-demokratikus emancipációs kísérlet kudarcához. Strauss és Arendt az üldöztetés kérdését a liberalizmus alapvető bírálatához jutott el. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ez azonban csak a német világból emigrált szerzők esetében kapott ilyen értékelést: Polányi vagy Kolnai esetében inkább asszimilációs törekvésekről érdemes beszélni.

Az ötödik fejezet a liberalizmus és a liberális demokrácia kritikájával foglalkozik, első sorban Strauss, Arendt és Voegelin tolmácsolásában. E gondolataik árulkodnak leginkább arról, hogy ezek a szerzők a liberális demokrácián túl, vagy azon kívül keresték a modernitás lehetséges alternatíváit. Még akkor is, ha – mint azt igyekszem

hangsúlyozni – épp a korszak legsikeresebb liberális demokráciájában, az Egyesült Államokban éltek, és elfogadták azt.



A hatodik fejezet a modern demokrácia liberális kritikusainak gondolatait taglalja. E fejezet elsősorban Erik von Kuehnelt-Leddihn gondolataira támaszkodik, némiképp kiegészülve Kolnai és Arendt tocquevilleiánus reflexióival. Mint az látható lesz, a demokráciával szembeni kritika fő pontjai a többségelvesség, a konformizmus, az identitarizmus és az egalitarizmus lesznek. Ez a demokrácia-kritika a többség zsarnokságától félti a szabadságot, szinte mindig anti-egalitárius, ezért nevezhető (klasszikus, illetve arisztokratikus) liberálisnak.

A hetedik fejezet a totalitárius demokrácia kérdését járja körül. Itt látható lesz, hogy noha a problémát hasonlóképpen látták, mégis eltérő optikával szemlélték a kérdést. Ezek az eltérések az előfeltevéseikre vezethetők vissza, hogy ti. milyen felfogásokból indultak ki (pl. „individualista” vagy inkább republikánus)? E fejezetben kitérek a modern forradalmak problémájára, valamint a tervezés kritikájára is, melyet Hayek, Mises és Polányi fejtettek ki.

Végül az utolsó fejezet azt a korántsem könnyen megragadható problémát feszegeti, hogy vajon ezek az emigráns szerzők mennyiben nevezhetők „konzervatívoknak”, azaz „megőrzőnek”? A kérdés önmagában nem tűnik túl fontosnak, ám időre felmerül egy részükkel kapcsolatban ez a címke. Előfeltevéseik alapján igyekeztem számba venni, mennyire feleltethető ez meg a gondolataiknak. A kulcskérdés ez esetben az volt, hogy a szerzők miként viszonyulnak a hagyomány fogalmához, illetve a konzervatív gondolkodás egyéb ismérveire. Reményeim szerint az utolsó fejezetben az is kiderül, az emigránsok mit tekintettek megőrzendőnek, és mit nem, ahogy az is, szükségszerűen „konzervatív”-e a modernitás bírálata.

A dolgozatban szereplő emigránsok tehát másokhoz hasonlóan szembefordultak a modernitással, a Felvilágosodás dialektikájával, illetve a posztmodernekkel szemben azonban nem kívántak leszámolni a múlttal. Sőt: így vagy úgy, de a múltat tekintették egy lehetséges megújulás forrásának. Ennyiben elméleti kísérleteik „restauratív” jellegűek, még akkor is, ha ez nem torkollik valamiféle praktikus programba. Kétségtelen, hogy a kritikai elem mindegyikük gondolkodásában erősebb, mint a pozitív állítások tárháza. A totalitárius rezsimek bírálatán túl a kortárs liberalizmus alapelveivel, dogmáival szálltak vitába. A kérdés az, ha a elvetették a modernitást annak minden kisarjadásával együtt – a totalitárius kísérletekkel épp úgy, mint a liberalizmussal és a demokráciával –, mit ajánlanak helyette? Ez egy gyakori kérdés, azonban érdemes nem elfelejteni, hogy

filozófusokról, gondolkodókról van szó, nem politikusokról. Praktikus programjuk aligha volt. A másik indok az lehet, hogy épp azt tekintették a modernitás rákfenéjének, hogy a modernnek állandó jelleggel konkrét programokat akarnak adni a világnak. Írásaikból inkább az derül ki, hogy fontosabbnak találták a kérdéseket a válaszoknál. A modernnek a kérdésekről is megfeleledkeztek, a vitákat be akarták rekeszteni, ezért ezen emigráns szerzők szerint vissza kell emlékeznünk magukra a kérdésekre, ahogy azokat a régiek a modernitás előtt fölítették.”

www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkk számítás, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló